

ROGER PANADÈS > TORRE LLORETA, MASIA DE TURISME RURAL

«Volem obrir l'antic celler per visitar-lo»

Els germans Roger i Anna Panadès, de 34 i 26 anys respectivament, s'encarreguen de la gestió familiar de la masia de turisme rural Torre Lloreta de Calonge, oberta el 2017. L'antiga fortalesa medieval, declarada BCIN, estava deshabitada des de mitjan segle passat, fins que els seus pares, Maria Esperança i Agustí, van decidir reformar-la. En Roger, com a arquitecte, va fer el projecte de rehabilitació i porta les obres, mentre que l'Anna, especialitzada en màrqueting, s'ocupa de fer difusió del negoci.

MAR CAMPS

–Quina és la història de la masia i de la Torre Lloreta?

–«L'origen no el sabem segur, però sí sabem que la torre és del segle XIII i que estava envoltada per una fortificació de la qual queden poques coses: alguns espells, elements de pedra i parets antigues. S'ha anat transformant fins que ha arribat als nostres dies en forma de masia.»

–La Torre Lloreta també és coneguda com Torre d'en Reixach i can Sixt de la Torre. En quin moment passa a ser de la família?

–«A finals dels anys cinquanta, el meu avi, Miquel Llorens Bru, la va comprar, ja deshabitada, juntament amb uns camps. Els camps es treballaven però la masia estava mig enrunada. No és fins a principis dels 2000 que es comença a rehabilitar.»

–I la masia s'ha acabat convertint en una casa de turisme rural.

–«La masia és força gran però no suficient per muntar un hotel, que era una idea que havia sortit al principi. Però sí dona per fer una masia de turisme rural, que pot ser ocupada com una única casa de vuit habitacions o dues cases independents amb aquestes habitacions repartides.»

–Tota la família hi ha aportat el seu granet de sorra...

–«La meua germana Anna, que ha estudiat Administració i Direcció d'Empreses, va fer el treball de fi de carrera sobre la viabilitat del negoci. Jo, com a arquitecte, m'he encarregat de les obres. La gestió del turisme la portem amb la meua germana. Jo em dedico més a la pàgina web i al contacte amb clients, mentre que ella busca difondre la marca. El nostre germà gran, l'Agustí, enginyer, va fer els primers contactes i ha anat solucionant problemes administratius. La resta de la família opina sobre les coses que són les millors per fer. Les decisions sempre són comunitàries.»

–Aquest deu haver estat un dels projectes més especials que has fet com a arquitecte.

–«M'ho prenc com una cosa molt personal, no sé distingir quan soc arquitecte i quan soc usuari. Com a arquitecte tinc clients i els faig la casa per a ells. Però, en aquest cas, és tot el mateix.»

–Amb quins paràmetres et vas plantejar la rehabilitació?

–«S'ha intentat que tots els espais exteriors siguin tan similars com sigui possible a com eren als anys seixanta, que és el record històric que tenim: finestres petites, sense grans obertures a les façanes, pedra vista a gairebé tot arreu. En canvi, als interiors s'han buscat espais més adaptats a la vida contemporània.»

–Es van recuperar elements de l'antiga fortificació?

–«Hem recuperat una volta de maó, que hi havia a la planta baixa, a les antigues corts. A l'habitació de dalt, hi ha un arc que podria ser del segle XIII, amb uns caps de biga de fusta, que hem volgut deixar.»

–S'ha rehabilitat la part on vivia la masoveria i ara falta l'edifici principal.

–«La zona més antiga, la part noble, té més superfície i s'hi havia de fer una inversió més

gran. A la part de la masoveria, menys valuosa patrimonialment, era més senzill d'actuar i es va decidir començar per aquí, una zona que ja tenim oberta, amb tres habitacions.»

–Teniu les noves obres encarrilades?

–«Vam començar al juny del 2019 i les hem de tenir acabades en un any. I, fins i tot, ja tenim permís per fer una escala interior a la torre. Ara no s'hi pot pujar. Molts hostes ens pregunten si s'hi pot accedir i els hem de respondre que encara no!»

–La torre està reconstruïda?

–«Es mantindrà tal i com està. Abans hi havia un pas que comunicava la masia amb la torre, que es va enderrocar, però a dins no hi ha res. Es pujava directament a dalt amb un escala; hi ha una trapa a terra on creiem que hi havia hagut un dipòsit de gra perquè poguessin menjar els estadants si havien de passar-hi molt de temps refugiats. Es diu que la torre servia o bé per vigilar l'arribada de pirates o bé per controlar els senyors de Calonge.»

–Als voltants de la casa, s'hi troben corts i un celler.

–«Per una banda, hi ha una cort, que queda separada de la masia, on hem posat la caldera de biomassa i el dipòsit d'aigua. També hi ha un celler, que manté tots els elements de com es feia el vi antigament a la vall de Calonge i conserva unes bandes per posar les botelles. No es tocarà res i tenim previst poder obrir el celler perquè es pugui visitar.»

En Roger Panadès amb una foto antiga de Torre Lloreta // FOTO: Mar Camps.

